

РЕШЕНИЕ

№ 3448

гр. София, 23.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 18.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Татяна Щерева, като разгледа дело номер **11925** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния и процесуален кодекс /ДОПК/. Делото е образувано по жалба на [фирма] с ЕИК [ЕИК] и седалище в [населено място], чрез упълномощен адв. Ф., срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22221420006627-091-001/03.06.2021, издаден от П. П. - орган, възложил ревизията и Г. Б. - ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1265/19.08.2021г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, при ЦУ на НАП – С..

В жалбата се излагат аргументи за незаконосъобразност на оспорения ревизионен акт, относно установения резултат по ЗДДС за процесните данъчни периоди. Позовава се на директния ефект на чл.90 параграф 1 от Директива 2006/112/ЕО, която създава право на жалбоподателя да коригира начисления ДДС, като за това е необходимо да са доказани фактите от хипотезата ѝ и да са изключени тези, даващи възможност на държавата – членка за дерогация от параграф 1, в случай че такава е извършена. Твърди се, че издаденият ревизионен акт е немотивиран, съдържащ противоречиви и необосновани констатации на ревизиращите и решаващия орган.

В съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от адв. Г. Д., който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Претендира разноски, описани посредством списък на разноските (л. 179 от делото).

Ответникът – Директора на Дирекция ОДОП С. към ЦУ на НАП, не се представлява и не претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен Съд С. - град, I отделение, 12- състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна, следното:

По допустимостта на жалбата:

Оспореният ревизионен акт е връчен електронно на 07.06.2021г. Подадена е жалба до директора на ДОДОП С. при ЦУ на НАП с вх. № 53-06-4875/17.06.2021 г. по регистъра на ТД на НАП.

Решение № 1265/19.08.2021г. на Директора на ОДОП С. е връчено по електронен път на 23.08.2021г. Жалба с вх.№ 53-04-706 и адресирана до АССГ е подадена на 03.09.2021 г. т.е. в законния 14- дневен срок, изпратена на АССГ на 26.11.2021 г.

Жалбата до съда е подадена на дата 03.09.2021г., а решението на директора е връчено на дата 23.08.2021г.

Жалбата е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК предвид датата на връчването на решението на директора. Решението е постановено при спазване на срока по чл. 155, ал. 1 от ДОПК. Формално жалбата срещу РА отговаря на изискванията по чл. 149, във вр. с чл. 145, ал. 1 от ДОПК, както и на изискванията по чл. 156, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК.

Във връзка с гореизложеното, съдът намира, че е сезиран от надлежна страна-участник в административното производство срещу акт, с който се засягат нейни права и интереси, поради което е подлежащ на оспорване, а жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

По издаването на РА от компетентен орган, спазването на изискванията за съдържание и форма и процесуалните правила.

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221420006627-020-001/04.11.2020 г., връчена по електронен път на 23.11.2020 г., е възложено извършването на ревизия на [фирма] за установяване на задълженията на дружеството за данък върху добавената стойност за данъчен период от 01.01.2016 г. до 31.12.2018 г.

За резултатите от ревизията е издаден Ревизионен доклад №Р-22221420006627-092-001/28.04.2021, г. връчен на 10.05.2021 г. В срока на чл. 117. ал.5 от ДОПК е подадено писмено възражение срещу ревизионния доклад от жалбоподателя, като същото е прието за неоснователно от органите по приходите, издали РА.

Ревизията приключва с Ревизионен акт №Р-22221420006627-091-001/03.06.2021 г. от 28.08.2020г., издаден от П. Т. П., заместваща Т. П. Н. - орган, възложил ревизията, оправомощени съгласно Заповед № РД-01-128/ 18.02.2020 г. на директора на ТД на НАП С., и Г. С. Б., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията. РА е връчен на 07.06.2021г.

Ревизията е първа по ред за посочения вид задължение и периоди, В хода на съдебното производство са представени от ответника и писмени доказателства за наличие на валиден електронен подпис по смисъла на чл.24 от ЗЕДЕП, въз основа на които се установява, че към датата на възлагане на ревизията, както и към датата на издаване на ревизионния акт, издателите на ревизионния акт са притежавали валиден електронен подпис, което свидетелства за валидно издадени електронни документи-ЗВР, РД и РА. Валидността на електронните подписи не се оспорва от жалбоподателя.

По делото също са приети делото Заповед № РД-01-128/ 18.02.2020 г. на Директора на ТД –НАП С., с която са определени служителите, които да изпълняват функции на компетентен орган по чл.112 ал.2, т.1 и чл.119 ал.2 от ДОПК.

Доказателствата са събрани по предвидени в ДОПК способи- чрез връчване на искания за представяне на доказателства и писмени обяснения от ревизираното лице, като такива са представени от дружеството, фактичката обстановка е установена и не е спорна.

Липсват данни за допуснати съществени процесуални нарушения- такива, които съществено са ограничили процесуалното право на защита на засегнатото лице в хода на ревизионното производство, актът е съобразен със закона, издаден е в съответната форма и съдържа необходимите реквизити. Ревизиращия екип е изследвал всички факти и обстоятелства, които са от значение за доказване на предоставената услуга, настъпване на данъчното събитие. Подробно са анализирани всички представени от жалбоподателя писмени доказателства, включително такъв анализ е извършен и от решаващия орган.

В заключение следва извод, че процесният РА е издаден от компетентен орган в съответствие с изискванията на чл.119 ал.2 и чл.118 ал.2 от ДОПК , в това число в допустимо ревизионно производство, възложено от компетентен орган и при спазването на сроковете по чл.109 ДОПК.

По материалната законосъобразност на РА съдът приема следното:

По делото не е налице спор по фактите, а по приложението на материалния закон и по - конкретно приложима ли е разпоредбата на чл. 90, § 1 от Директива 2006/112/ЕО в процесния случай. В казуса по делото и двете страни се позовават на съдебна практика на Съда на ЕС, за да докажат своите тези.

Ревизията е възложена във връзка с подадено И. с вх. № 53-06-8458/09.10.2020 г. на основание чл. 129, ал. 1 от ДОПК по фактури и ДИ, издадени на [фирма] във връзка с договор за наем от 24.03.2015 г. Договорът е прекратен едностранно с покана, връчена на 26.11.2019 г. от [фирма] поради неизпълнение. Видно от събраните доказателства по делото неизпълнението е за периода от време м. 06.2016 г. до м. 11.2018 г., като са издадени 59 броя фактури и дебитни известия за разходите.

По делото не е налице спор по фактите, а по приложението на материалния закон и по - конкретно налице ли е основание възстановяване на начислен ДДС в размер на 30 524,76 лв. на жалбоподателя, съобразно разпоредбата на чл. 90, § 1 от Директива 2006/112/ЕО. В казуса по делото и двете страни се позовават на съдебна практика на Съда на ЕС, за да докажат своите тези, като директорът в решението си приема за недоказано, че вземането е окончателно несъбираемо, в това число е проявена недобросъвестност и злоупотреба с право, на основание, че се касаело за несъбрани вземания за значителен период от време – от м. 06.2016г. до м.11.2018г. и за този период жалбоподателят издал голям брой фактури и известия – общо 59, като длъжникът упражнил правото на приспадане на данъчен кредит по част от тях., но въпреки липсата на плащане, жалбоподателят е продължил да извършва услуги на длъжника без предприемане на каквито и да е действия за събиране или поне обезпечаване на непрекъснато нарастващите вземания. Инициирани били иски за завеждане на търговски дела едва през 2019г. и за прекратяване на договора, при положение, че не били налице плащания от м. 06. 2016г., посочени са и данни за ползван данъчен кредит по част от фактурите. Посочените обстоятелства

обосновали извод за прикриване на истинските правоотношения между страните и техните действителни намерения, а именно на доставчика да се възстанови начисленият данък. Който данък частично бил ползван от получателя чрез упражняване на правото на приспадане.

Ответникът също е посочил, че дружеството –жалбоподател не се е възползвало от правото си на корекция на издадените фактури по реда на чл.115 от ЗДДС, като е посочено, че правото на корекция не било ограничено с условия освен със срок.

Направен е извод, че след като не е коригирана данъчната основа, на доставките, за което е нямало обективни пречки, жалбоподателят не можело да се позовава на директния ефект на чл.90, пар.1 от Директивата за ДДС.

Видно от Търговския регистър, с Решение №261382/08.10.2021г., постановено по търговско дело 2705/2019г. на СГС, влязло в сила на 16.10.2021г., на основание чл.632, ал.4 от Търговския закон, е прекратено производството по несъстоятелност по същото търговско дело, постановено е заличаване на [фирма] (в несъстоятелност). Посоченото обстоятелство е възникнало след приключване на ревизионното производство, съответно след като е издадено решението от ответника, но следва да бъде съобразено от съда при преценката по съществуващото на правния спор, на основание чл.160, ал.2 ДОПК, в това число пои арг. От чл.142, ал.2 АПК – като нововъзникнало обстоятелство, от значение за правния спор. В случая не само следва да се приеме за обосновано твърдението на жалбоподателя, че вземанията му по фактурите към [фирма] – заличено дружество, са несъбираеми, но поради заличаването на това дружество, липсва и правен субект, от който да бъдат събрани.

Следователно, предпоставката „несъбираемост“ на вземането по процесните фактури – за данъчна основа и ДДС, издадени на [фирма] –заличено дружество, е доказано към момента на приключване на устните състезания по делото, в това число вземанията са „окончателно несъбираеми“. Също предвид заличаването на търговеца [фирма], то корекцията по чл.115 ЗДДС на процесните фактури - по отношение на несъществуващ субект, е невъзможна. Следователно, единствената възможност за корекция на недължимо начислен ДДС в размер на 30 524,76 лв. Няма спор, че всички издадени фактури, по които е поискано възстановяване на ДДС от жалбоподателя, касаят действително възникнало данъчно събитие по облагаема доставка – наем на недвижим имот.

Противно на твърдението на ответника в решението му, в националното право не е предвидено правно основание за намаляването на данъчната основа при пълно или частично неплащане. В чл. 115 ЗДДС е предвидено намаляване на данъчната основа единствено при изменение на данъчната основа или при разваляне на доставката. Случаят обаче не е такъв, доколкото се касае за договор за наем и изпълнението на договора е прекратено, но за в бъдеще.

Твърденията в решението на ответника за прикриване на действителните взаимоотношения по договора за наем, са изцяло недоказани и не могат да се приемат за обосновани с упражненото право на приспадане на данъка от наемателя по част от фактурите, тъй като упражняването на посоченото право не е поставено в зависимост от плащането на цената по фактурите, а от възникването на данъчно събитие – чл. 68, ал.1, т.1 вр. чл.25, ал.1 ЗДДС.

Разпоредбата на чл. 90, § 1 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 г. относно общата система на ДДС регламентира задължение за държавите-членки да определят условията, при които се намалява основата в случаите на разваляне, отказ

или пълно или частично неплащане, или когато цената е намалена след извършването на доставката. С чл. 90, § 2 от Директивата е предвидено право на държавите-членки да дерогират § 1 в случаите на пълно или частично неплащане.

По отправено преюдициално запитване от Върховен административен съд с Решение на Съда от 3 юли 2019 г. по дело C-242/18, „У. Лизинг“, е дадено тълкуване на чл. 90, § 1 от Директива 2006/112/ЕО в това число и в контекста на неплащане на данъчната основа, СЕС е отговорил на поставените въпроси:

- с отговора по т.1 от диспозитива е дал тълкуване, че чл.90, параграф 1 от директивата трябва да се тълкува в смисъл, че при разваляне на договор за финансов лизинг допуска намаляване на данъчната основа по данъка върху добавената стойност, изчислена като сума от всички дължими за целия срок на договора лизингови вноски.

- отговора на втори въпрос е дал тълкуване на чл.90 от директивата, че в случай като разглеждания в главното производство неплащането на част от дължимите по договор за финансов лизинг вноски (...), и неплащането на обезщетение, което се дължи при предсрочно разваляне на договора и съответства на сумата от всички неплатени лизингови вноски до края на срока на този договор, от друга страна, представляват неплащане, което може да попадне под дерогацията от задължението за намаляване на данъчната основа по данъка върху добавената стойност, предвидена в параграф 2 от тази разпоредба, освен доколкото данъчнозадълженото лице изтъкне, че с оглед на обстоятелствата има вероятност задължението да не бъде изпълнено, което запитващата юрисдикция следва да провери.

В казуса по делото жалбоподателят не само изтъква но и доказва , че задължението по фактурите, за които е издадено процесното кредитно известие, няма да бъде платено.

Също в мотивите на решението по разглежданото преюдициално дело C-242/18, СЕС е обсъдил и разрешил и следните относими правни положения към казуса по делото:

1)Така съгласно т. 61 от решението, Република България е упражнила възможността си да дерогира задължението за намаляване на данъчната основа в случай на неплащане. Според Съда възможността за дерогация цели да се преодолее несигурността, свързана със събиране на дължимите суми /т. 65/.

2)Същевременно в т. 62 от решението на СЕС по същото дело C-242/18 е предвидено следното: „При това положение, съгласно принципа на данъчен неутралитет, несигурността относно събирането на дължимите суми може да бъде взета предвид, като данъчнозадълженото лице бъде лишено, до момента, в който вземането не стане окончателно несъбираемо, от правото си да намалява данъчната основа. Несигурността обаче може също да се вземе предвид с предоставяне на възможност за намаляване, когато данъчно задълженото лице изтъкне, че с оглед на обстоятелствата има вероятност задължението да не бъде изпълнен, без да се засяга възможността, ако евентуално все пак се извърши плащане, данъчната основа да се увеличи. При това положение националните власти би следвало, при спазване на принципа на пропорционалност и под контрола на съда, да определят доказателствата относно вероятната по-голяма продължителност на неплащането, които данъчнозадълженото лице следва да представи в зависимост от особеностите на приложимия национален закон. Посоченият ред би бил също толкова ефикасен за постигане на преследваната цел, но би бил не толкова обременителен за данъчнозадълженото лице, което обезпечава предварителното финансиране на ДДС, като го събира за сметка на държавата.“

3) По т. 65 от решението е прието следното: “При тези обстоятелства предвидената в член 90, параграф 2 от Директивата за ДДС възможност за дерогация, която единствено цели да преодолее несигурността, свързана със събирането на дължимите суми, не би могла да намери приложение в случай като разглеждания в главното производство, без да се засяга възможността за увеличаване на данъчната основа, ако евентуално все пак се извърши плащане.“.

Доводът на жалбоподателя, че българската държава не може да изключи въобще възможността да не се извършва корекция на данъчната основа при неплащане, се основава на приетото от СЕС в Решение от 23 ноември 2017 г. по дело C-246/16, т. 21 и т. 22:

“т. 21. От самия текст на член 11, В, параграф 1, втора алинея от Шеста директива следва, че макар държавите членки да имат възможност да дерогират предвидената в първа алинея корекция на данъчната основа, законодателят на Съюза не им предоставя възможност чисто и просто да я изключат.

22. Този извод се потвърждава от телеологичното тълкуване на член 11, В, параграф 1, втора алинея от Шеста директива. Макар възможността държавите членки да се борят с несигурността относно окончателния характер на неплащането на дадена фактура, припомнена в точка 16 от настоящото решение, действително да има определено значение, подобна възможност за дерогиране не би могла да се разпростре отвъд тази несигурност, включително по въпроса дали е възможно данъчната основа да не се намалява при неплащане.“

При така даденото задължително тълкуване на относими правни норми следва да се приеме, че СЕС изключва дерогация на § 1 от чл. 90 на Директивата, в случаите, когато е налице несъбираемост на данъчната основа по фактурата, но и в случаите на несигурност относно събирането на дължимите суми, като преценката дали е налице такава хипотеза следва да се извърши въз основа на доказателствата, представени от данъчно задълженото лице относно вероятната по-голяма продължителност на неплащането и в зависимост от особеностите на приложимия национален закон.

В казуса по делото, съдът формира извод, че е налице хипотезата на несъбираемост на данъчната основа, поради което корекцията - в намаление, чрез издаването на кредитно известие, следва да бъде направена. На въпроса дали е допустимо като правно основание за тази корекция да се посочи чл.90, параграф 2 от Директивата, посочена в процесното кредитно известие, също следва да се даде положителен отговор, отново на основание практиката на Съда на ЕС - Решение от 11 юни 2020г. по дело SCT d.d., в несъстоятелност, C-146/19, т.49 и т.50 :

- "Що се отнася до член 90, параграф 1 от Директивата за ДДС, както бе припомнено в точка 33 от настоящото решение, тази разпоредба предвижда, че в посочените от нея случаи данъчната основа се намалява съответно съгласно условия, които се определят от държавите членки." (т.49 от решението)

- "Макар по този начин този член да оставя на държавите членки известна свобода на преценка при определянето на мерките, които позволяват да се

определи размерът на намаляването, Съдът е постановил, че това обстоятелство не засяга въпреки всичко точния и безусловен характер на задължението да се намали данъчната основа в случаите, изброени от посочената разпоредба. Следователно последният отговаря на условията, за да породи директен ефект." (т. 50 от решението).

След като задължението да се намали данъчната основа по чл.90, параграф 1 от директивата има точен и безусловен характер и директен ефект, на основание цитираната съдебна практика за приложимостта на посоченото намаляване в казуса по делото - поради несъбираемост на вземането му от дружеството в несъстоятелност, а впоследствие и заличено, то националният съд следва да остави неприложен чл.115 ЗДДС относно изрично предвидените основания за издаването на кредитно известие. Това следва и от задължението на настоящия съд, посочено по т. 48 о цитираното решение на СЕС по дело С-146/19, а именно: *"Ако не може да тълкува националната правна уредба в съответствие с изискванията на правото на Съюза, националният съд, сезиран в рамките на своята компетентност, в качеството си на орган на държава членка е длъжен в разглеждания от него спор да не прилага националните разпоредби, противоречащи на разпоредба от правото на Съюза с директен ефект ."*

На основание изложеното, следва извод, че в съответствие с даденото задължително тълкуване на чл. 90, параграф 1 от Директива 2006/112, на дружеството-жалбоподател следва да бъде възстановен начисления ДДС по неплатените фактури за вземанията, които са окончателно несъбираеми в производството по несъстоятелност на получателя на услугите, както и поради заличаването на получателя като правен субект. Всички изложено обосновава извод, че незаконосъобразно органите по приходите са отказали възстановяване на суми за ДДС за данъчни периоди от м.01.12016г. до м.12.2018г. на жалбоподателя. Видно от РА, в таблицата предложение за установяване, колони 4 и колони 6 – съответно установен размер на задължението и деклариран размер на задължението съвпадат, които суми са и внесени изцяло от жалбоподателя – колона 8 от РА – общият сбор на всяка от колоните е в размер на 215 142,57лв. Задължения за внасяне на данък за ревизираните данъчни периоди не са установени. В тези суми са включени и сумите за ДДС по фактурите от Рагаци 05 Е., заличено дружество, предмет на подаденото искане за прихващане или възстановяване с вх. № 53-06-8458/09.10.2020г. в размер на 30 524,76 лв. , които също са декларирани и внесени в бюджета от страна на жалбоподателя.

Предвид констатацията на съда, че незаконосъобразно не е възстановен данъка по подаденото от жалбоподателя искане за прихващане или възстановяване с вх. № 53-06-8458/09.10.2020г. в размер на 30 524,76 лв. за внесен ДДС по фактури от Рагаци 05 Е., заличено дружество, на основание окончателна несъбираемост на вземането, то следва да бъде изменен РА в частта за установената като дължима сума по колона 4 и в колона 12 – сума за възстановяване. Съответно в колона 4 установената като дължима сума следва да бъде намалена с размера на ДДС, подлежащ на възстановяване – общо в размер на 30 524,76 лева, като със същата сума се измени и колона 12 - на данък за възстановяване.

За м. 06.2016г. –по фактура № 10..0598/01.06.2016г. с данъчна основа 3759,70лв. и ДДС 751,94 лв. , е извършено частично плащане, като остатъка е в размер на 640,09 лв. или остатъка за плащане представлява 533,41 лв. за данъчна основа и ДДС 106,60 лв. Всички останали фактури за дължим наем и дебитно известие за дължими консумативи за данъчни периоди м. 07.2016г. до м.11.2018г. няма плащане.

Така по данъчни периоди РА следва да бъде изменен както следва:

В колона 4 установеният размер на задължението за ДДС, се намалява със следните суми по данъчни периоди:

за м. 06.2016г. –по фактура № 10..598/01.06.2016г. остатък за ДДС 106,60 лв.

за м.07.2016г. – съответно по фактура и дебитно известие - 751,94 лв. и 388,88 лв., общо 1140,82 лв.

за м.08.2016г. – 751,94 лв. и 394,61 лв., общо	1146,55 лв.
за м.09.2016г. – 751,94 лв. и 400,95 лв., общо	1152,89 лв.
за м.10.2016г. – 651,95 лв. и 315,73 лв., общо	967,68 лв.
за м.11.2016г. – 651,95 лв. и 374,21 лв., общо	1026,16 лв.
за м.12.2016г. – 651,95 лв. и 421,16 лв., общо	1073,11 лв.
за м.01.2017г. – 651,95 лв. и 494,06 лв., общо	1146,01 лв.
за м.02.2017г. – 651,95 лв. и 529,01 лв., общо	1180,96 лв.
за м.03.2017г. – 651,95 лв. и 330,27 лв., общо	982,22 лв.
за м.04.2017г. – 651,95 лв. и 321,67 лв., общо	973,62 лв.
за м.05.2017г. – 751,94 лв. и 254,19 лв., общо	1006,13 лв.
за м.06.2017г. – 751,94 лв. и 273,18 лв., общо	1025,12 лв.
за м.07.2017г. – 751,94 лв. и 342,13 лв., общо	1094,07 лв.
за м.08.2017г. – 751,94 лв. и 313,29 лв., общо	1065,23 лв.
за м.09.2017г. – 751,94 лв. и 347,88 лв., общо	1099,82 лв.
за м.10.2017г. – 651,95 лв. и 293,95 лв., общо	945,90 лв.
за м.11.2017г. – 651,95 лв. и 337,61 лв., общо	989,56 лв.
за м.12.2017г. – 651,95 лв. и 356,05 лв., общо	1008,00 лв.
за м.01.2018г. – 651,95 лв. и 450,86 лв., общо	1102,81 лв.
за м.02.2018г. – 651,95 лв. и 451,08 лв., общо	1103,03 лв.
за м.03.2018г. – 651,95 лв. и 430,04 лв., общо	1081,99 лв.
за м.04.2018г. – 651,95 лв. и 425,28 лв., общо	1077,23 лв.
за м.05.2018г. – 751,94 лв. и 277,37 лв., общо	1029,31 лв.
за м.06.2018г. – 751,94 лв. и 357,08 лв., общо	1109,02 лв.
за м.07.2018г. – 751,94 лв. и 301,25 лв., общо	1053,19 лв.
за м.08.2018г. – 751,94 лв. и 272,36 лв., общо	1024,30 лв.
за м.09.2018г. – 751,94 лв. и 281,97 лв., общо	1033,91 лв.
за м.10.2018г. – 651,95 лв. и 210,98 лв., общо	862,93 лв.
за м.11.2018г. – 651,95 лв. и 264,64 лв., общо	916,59 лв.

Общ сбор на намаленията в колона 4- 30 524,76 лева, в резултат на които съдът следва да измени общо установеното задължение за данъчните периоди от м.06.2016г. до м. 12.2018г. от 215 142,57лв. на 184 617,81 лв.

Идентично колона 12 на РА „Надвнесена сума/сума за възстановяване“ следва да бъде изменена като вместо 0,00лв. за всички ревизирани данъчни периоди, се измени на надвнесена сума данък за възстановяване в реална

сума за възстановяване за данъчни периоди от м. 06.2016г. до м. 11.2018г. както следва:

за м.06.2016г. –106,60 лв. ;
за м.07.2016г. –1140,82 лв.
за м.08.2016г. –1146,55 лв.
за м.09.2016г. –1152,89 лв.
за м.10.2016г. – 967,68 лв.
за м.11.2016г. –1026,16 лв.
за м.12.2016г. –1073,11 лв.
за м.01.2017г. –1146,01 лв.
за м.02.2017г. –1180,96 лв.
за м.03.2017г. – 982,22 лв.
за м.04.2017г. – 973,62 лв.
за м.05.2017г. –1006,13 лв.
за м.06.2017г. –1025,12 лв.
за м.07.2017г. –1094,07 лв.
за м.08.2017г. –1065,23 лв.
за м.09.2017г. –1099,82 лв.
за м.10.2017г. – 945,90 лв.
за м.11.2017г. – 989,56 лв.
за м.12.2017г. –1008,00 лв.
за м.01.2018г. –1102,81 лв.
за м.02.2018г. –1103,03 лв.
за м.03.2018г. –1081,99 лв.
за м.04.2018г. –1077,23 лв.
за м.05.2018г. –1029,31 лв.
за м.06.2018г. –1109,02 лв.
за м.07.2018г. –1053,19 лв.
за м.08.2018г. –1024,30 лв.
за м.09.2018г. –1033,91 лв.
за м.10.2018г. – 862,93 лв.
за м.11.2018г. – 916,59 лв.

Общо надвнесен данък / данък за възстановяване- 30 524,76 лв. като сбор по колона 12 на РА.

РА не съдържа таблица за възстановяване, с този акт е формиран отказ да се възстанови посочената сума за ДДС по неплатените фактури. Предвид на констатацията на съда, че неоснователно не е възстановен ДДС и за подлежащата на възстановяване сума, на основание чл.129, ал.5, т. 2 ДОПК, дружеството след евентуалното влизане на съдебното решение по делото, ще има възможността да иска възстановяване на посочената сума на основание съдебен акт.

При този изход на делото, съдът следва да разгледа искането на жалбоподателя за присъждане на разноски – чрез адв. Д. и по направено искане по списък за присъждане на разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение с приложени доказателства за платена 50 лева държавна

такса и за възнаграждение за процесуално представителство по делото – 3240 лв. , за които е издадена и фактура и приложен документ за плащане по банков път, договор и пълномощно. Искането за разноски е изцяло основателно и на основание чл.161, ал.1 ДОПК съдът следва да присъди такива на жалбоподателя в размер на 3290,00 лв.

На основание изложеното и чл.160, ал.1 и чл.161, ал.1 ДОПК, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ по жалба на [фирма] с ЕИК [ЕИК] и седалище в [населено място], Ревизионен акт (РА) № Р-22221420006627-091-001/03.06.2021, издаден от П. П. - орган, възложил ревизията и Г. Б. - ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 1265/19.08.2021г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, при ЦУ на НАП – С., в частта , в която

1)В колона 4 от ревизионния акт „Установен размер на задълженията за внасяне/възстановяване“, изменя в намаление задълженията за данъчни периоди от м.06.2016г. до м.11.2018г., с конкретни суми, посочени в мотивите на съдебното решение – общо в размер на 30 524,76 лева, като общо установеното задължение по колона 4 за данъчните периоди от м.06.2016г. до м. 12.2018г. изменя от положителна сума в размер на 215 142,57 лева на положителна сума в размер на 184 617,81 лева

2)В колона 12 от ревизионния акт „Надвнесена сума/сума за възстановяване“ изменя като вместо сумата в размер на 0,00лв. за за данъчни периоди от м. 06.2016г. до м. 11.2018г., изменя на положителни суми - надвнесена сума и данък за възстановяване, в конкретни размери, посочени в мотивите на решението, общо в размер на 30 524,76 лева, като общата сума по колона 12 от 0,00 лева за данъчни периоди от 06.2016г. до 12.2018г. се изменя на положителна сума в размер на **30 524,76 (тридесет хиляди петстотин двадесет и четири лева и 76 стотинки) лева, подлежащ за възстановяване ДДС.**

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите чрез Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, при ЦУ на НАП – С.,да заплати на [фирма] с ЕИК [ЕИК] и седалище в [населено място], сумата от 3290,00 (три хиляди двеста и деветдесет) лева за разноски.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: